

Arrest

nr. 71 818 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 16 september 2010, verklaren er zich op 21 september 2010 vluchteling.

1.2. Op 15 september 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Aangaande S. F.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Rawalpindi (Pakistan). In 2003 zou u verliefd geworden zijn op N. Y. (O.V. nummer 6691480). In haar familie zou het de gewoonte zijn om binnen de leden van de familie een huwelijkspartner te zoeken. Ze was al verloofd sinds haar geboorte met haar neef. Haar familie zou tegen jullie relatie zijn. In april 2005 zou uw echtgenote zwanger geworden zijn. Ze zou weggelopen zijn van huis. Jullie zouden gehuwd zijn op 13 mei 2005 in Islamabad. Vervolgens verbleven jullie in Lahore. Op 4 maart 2007 zouden jullie samen met de kinderen naar een moskee gegaan zijn. Uw echtgenote zou gezien hebben dat haar oom en verwanten daar ook waren. Ze zouden jullie achtervolgd hebben. Jullie konden ontkomen door in de massa te verdwijnen en een riksja te nemen. Dezelfde dag zouden jullie vertrokken zijn naar Karachi. U zou in augustus 2010 vernomen hebben van uw broer dat de broer van uw echtgenote, S., een job zou aanvaarden in Karachi. Jullie zouden naar Quetta vertrokken zijn op 6 september 2010. Jullie zouden Pakistan verlaten hebben op 7 september 2010. Jullie zouden per auto naar Iran en Turkije gereisd hebben. Van Turkije reisden jullie met een vrachtwagen en een schip naar Europa. U diende hier op 21 september 2010 samen met uw echtgenote N. Y. (O.V. nummer 6691480) een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen originele Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Uw vluchtaanleiding, zoals u deze aanbrengt, is gebaseerd op vermoedens. Dat deze elementen de basis zouden vormen van een vertrek uit het land van herkomst, hetgeen een zeer indringende gebeurtenis is, is niet geloofwaardig. Immers weet u niet zeker of S. effectief een job als wegenwerker zou aanvaard hebben in Karachi (zie gehoorverslag CGVS p.14). Nochtans zou dat de reden zijn waarom u gevlucht bent (zie gehoorverslag CGVS p.15 en p.16). Hierdoor kan twijfel worden geuit dat u bent gevlucht uit vrees voor S.. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u gedurende drie jaar in Karachi verbleef zonder enig probleem (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.14). Dat u dan plots zou moeten vertrekken omdat eventueel een broer van uw echtgenote in de stad Karachi, met miljoenen inwoners, daar zou komen werken, komt weinig geloofwaardig over. Bovendien, indien u werkelijk een vrees koesterde voor de familie van uw echtgenote, had u dit kunnen aangeven bij de autoriteiten. U had de achtervolging in Lahore kunnen aangeven bij de autoriteiten. U hebt dit echter nooit gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.15). U en uw echtgenote (N. Y. O.V. nummer 6691480) zijn nooit aangeklaagd, voor een rechtbank verschenen of gearresteerd in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16 en gehoorverslag CGVS N. Y.O.V. nummer 6691480 p.10). Bovendien verklaarde u dat u geen vrees koesterde voor de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Niets stond u dan ook in de weg om de autoriteiten te raadplegen. Dat u niet naar de autoriteiten ging, omdat dit niet conform uw cultuur is (zie gehoorverslag CGVS p.15), is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder dient opgemerkt te worden dat er een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote N. Y. (O.V. nummer 6691480) die uw verklaringen verder ondermijnen. Ten eerste verklaarde u dat u uw echtgenote leren kennen heeft in **januari of februari 2003** (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat zij u leren kennen heeft in **september 2003** (zie gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.7). Ten tweede zei u dat de familie van uw echtgenote pas op de hoogte was van jullie relatie toen uw echtgenote ontdekte dat ze zwanger was **in april 2005** (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw echtgenote stelde echter dat haar moeder reeds op de hoogte was **eind 2004** (zie gehoorverslag CGVS N. Y.O.V. nummer 6691480 p.7 en p.8). Ten derde gaf u aan dat bij uw huwelijk **uw broer, de priester en een vriend aanwezig waren** (zie gehoorverslag CGVS p.12.). Uw echtgenote verklaarde dat de priester en uw vriend aanwezig waren. Ze zou uw broer zelfs nooit ontmoet hebben (zie gehoorverslag CGVS Nagina Yaqub O.V. nummer 6691480 p.7, p.8 en p.10). Ten vierde verklaarde u dat jullie na het huwelijk in Islamabad nog terugkeerden naar Rawalpindi en **van Rawalpindi naar Lahore vertrokken** (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.5). Uw echtgenote gaf aan dat jullie rechtstreeks **van Islamabad naar Lahore vertrokken** (zie gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.11). Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U beweerde over land via Iran en Turkije, naar Europa gereisd te zijn, maar u kon geen enkel dorp of stad in Iran of Turkije waar u tijdens deze lange en zware reis doorheen kwam bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U verbleef nochtans een aantal dagen in Iran (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon ook geen enkel land aangeven waar u doorreisde van Turkije naar België met uitzondering van Frankrijk (zie gehoorverslag CGVS p.9). Aldus kan u de vluchtelingenstatus

niet worden toegekend. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Aangaande Y. N.;

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Abbott-Abad (Pakistan). Uw familie zou u bij uw geboorte verloofd hebben met uw neef. In uw familie zou het de gewoonte zijn dat men tussen de leden van de familie op zoek gaat naar huwelijkspartners. U zou echter verliefd geworden zijn in 2003 op F. S. (O.V. nummer 6691480). Eind 2004 zou u aan uw moeder verteld hebben dat u verliefd was geworden op hem. Uw moeder verbood u nog buiten te gaan. U bleef S. echter nog zien. U zou zwanger geworden zijn in april 2005. U zou besloten hebben om weg te lopen van huis. Jullie zouden gehuwd zijn op 13 mei 2005 in Islamabad. Vervolgens verbleven jullie in Lahore. Op 4 maart 2007 zou u samen met uw echtgenoot en kinderen naar een moskee gegaan zijn. U zou uw oom en nog enkele verwanten gezien hebben. Ze zouden jullie achtervolgd hebben. Jullie konden ontkomen door in de massa te verdwijnen en een riksja te nemen. Dezelfde dag zouden jullie vertrokken zijn naar Karachi. Jullie zouden in augustus 2010 vernomen hebben van de broer van uw echtgenoot dat uw broer S. een job zou aanvaarden in Karachi. Jullie zouden naar Quetta vertrokken zijn op 6 september 2010. Jullie zouden Pakistan verlaten hebben op 7 september 2010. Jullie zouden per auto naar Iran en Turkije gereisd hebben. Van Turkije reisden jullie met een vrachtwagen en een schip naar Europa. U diende in België op 21 september 2010 samen met uw echtgenoot F. S. (O.V. nummer 6691480) een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen originele Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot F. S. (O.V. nummer 6691480) (zie gehoorverslag CGVS p.7). Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan zondermeer aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. De beslissing in de asielaanvraag van uw echtgenoot S. F. (O.V. nummer 6691480) luidt als volgt: Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Uw vluchtaanleiding, zoals u deze aanbrengt, is gebaseerd op vermoedens. Dat deze elementen de basis zouden vormen van een vertrek uit het land van herkomst, hetgeen een zeer indringende gebeurtenis is, is niet geloofwaardig. Immers weet u niet zeker of S. effectief een job als wegenwerker zou aanvaard hebben in Karachi (zie gehoorverslag CGVS p.14). Nochtans zou dat de reden zijn waarom u gevlucht bent (zie gehoorverslag CGVS p.15 en p.16). Hierdoor kan twijfel worden geuit dat u bent gevlucht uit vrees voor S.. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u gedurende drie jaar in Karachi verbleef zonder enig probleem (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.14). Dat u dan plots zou moeten vertrekken omdat eventueel een broer van uw echtgenote in de stad Karachi, met miljoenen inwoners, daar zou komen werken, komt weinig geloofwaardig over. Bovendien, indien u werkelijk een vrees koesterde voor de familie van uw echtgenote, had u dit kunnen aangeven bij de autoriteiten. U had de achtervolging in Lahore kunnen aangeven bij de autoriteiten. U hebt dit echter nooit gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.15). U en uw echtgenote (N. Y. O.V. nummer 6691480) zijn nooit aangeklaagd, voor een rechtbank verschenen of gearresteerd in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.16 en gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.10). Bovendien verklaarde u dat u geen vrees koesterde voor de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Niets stond u dan ook in de weg om de autoriteiten te raadplegen. Dat u niet naar de autoriteiten ging, omdat dit niet conform uw cultuur is (zie gehoorverslag CGVS p.15), is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder dient opgemerkt te worden dat er een aantal tegenstrijdigheden werden

vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote N. Y. (O.V. nummer 6691480) die uw verklaringen verder ondermijnen. Ten eerste verklaarde u dat u uw echtgenote leren kennen heeft in januari of februari 2003 (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat zij u leren kennen heeft in september 2003 (zie gehoorverslag CGVS N. Y.O.V. nummer 6691480 p.7). Ten tweede zei u dat de familie van uw echtgenote pas op de hoogte was van jullie relatie toen uw echtgenote ontdekte dat ze zwanger was in april 2005 (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw echtgenote stelde echter dat haar moeder reeds op de hoogte was eind 2004 (zie gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.7 en p.8). Ten derde gaf u aan dat bij uw huwelijk uw broer, de priester en een vriend aanwezig waren (zie gehoorverslag CGVS p.12.). Uw echtgenote verklaarde dat de priester en uw vriend aanwezig waren. Ze zou uw broer zelfs nooit ontmoet hebben (zie gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.7, p.8 en p.10). Ten vierde verklaarde u dat jullie na het huwelijk in Islambad nog terugkeerden naar Rawalpindi en van Rawalpindi naar Lahore vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.5). Uw echtgenote gaf aan dat jullie rechtstreeks van Islamabad naar Lahore vertrokken (zie gehoorverslag CGVS N. Y. O.V. nummer 6691480 p.11). Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U beweerde over land via Iran en Turkije, naar Europa gereisd te zijn, maar u kon geen enkel dorp of stad in Iran of Turkije waar u tijdens deze lange en zware reis doorheen kwam bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS p.9). U verbleef nochtans een aantal dagen in Iran (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon ook geen enkel land aangeven waar u doorreisde van Turkije naar België met uitzondering van Frankrijk (zie gehoorverslag CGVS p.9). Aldus kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker stelt dat hij zeker was van het feit dat S. in Karachi zou komen werken. Hij had dit vernomen van een vriend, er kan dus niet van vermoedens gesproken worden. Verzoeker kon onmogelijk beroep doen op de overheden aangezien de familie van zijn echtgenote over belangrijke contacten beschikt bij de autoriteiten. Er bestaat overigens geen doeltreffend juridisch systeem aangezien de autoriteiten vaak worden omgekocht. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat deze niet dermate belangrijk zijn dat ze de geloofwaardigheid van het relaas zouden aantasten. Dat verzoekers weinig details kunnen geven over hun reisweg dient verklaard te worden door het feit dat ze angstig waren en zich gedurende de hele tijd over de kinderen dienden te bekommeren. Verzoekers stellen ten slotte dat hun asielaanvraag wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, 2, b aangezien zij bij een terugkeer naar hun land wel degelijk slachtoffer zullen worden van foltering, vernederende en onmenselijke behandeling.

2.2. De asielaanvraag van verzoekers berust op de problemen die zij ondervonden ten gevolge van het feit dat de familie van verzoekster gekant was tegen hun relatie. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat de voorgehouden vrees voor vervolging van verzoekers berust op loutere vermoedens. Verzoekers woonden immers al enkele jaren in Karachi toen zij vernamen dat verzoekster broer, S., zich in Karachi zou komen vestigen om er te werken. Indien verzoeker inderdaad verklaarde dat hij vernomen had dat S. de mogelijkheid had om te komen werken in Karachi voegde hij er zelf aan toe dat hij niet zeker was dat S. de job wel effectief zou aanvaarden (gehoorverslag, 14). Hoe dan ook telt Karachi meer dan tien miljoen inwoners, het lijkt bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat S. verzoekers onmiddellijk tegen het lijf zou lopen. Ook het argument van verzoekers dat zij geen beroep kunnen doen op de overheden omdat de familie van verzoekster invloedrijk is en veel contacten heeft bij de overheden is louter hypothetisch. Met toepassing van artikel 48/5, §1 van voormelde wet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van

handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen argument aan dat aantoonst dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2. De loutere bewering, welke niet in het minst wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt, dat de familie van verzoekster belangrijke contacten heeft bij de overheden doet aan deze vaststelling geen afbreuk temeer daar verzoekers zelf geen poging hebben ondernomen om nationale bescherming in te roepen.

Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER